

Súd: Okresný súd Bardejov  
Spisová značka: 5Csp/48/2020  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8220201108  
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 12. 2020  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marek Rebej  
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2020:8220201108.4

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudcom Mgr. Marekom Rebejom v spore žalobcu: H. D., Q.. XX.XX.XXXX, U. Y.Á. XXX/X, XXX XX U., právne zastúpeného: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený: JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka so sídlom Majerníková 3A, 841 05 Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie, takto

### rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 700,00 Eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 19.06.2020 sa žalobca domáhal od žalovaného zaplata sumy 2.160,26 Eur a náhrady trov konania. Svoju žalobu odôvodnil žalobca tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp.zn. 7Csp/55/2018 o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa úspešný v oboch uplatňovaných nárokoch, rozsudkom Okresného súdu Bardejov pod sp.zn. 7Csp/55/2018, zo dňa 04.02.2019, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov pod sp.zn. 22Co/46/2019, zo dňa 14.05.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť 01.07.2019. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol:

„5. Žalobca a žalovaný dňa 22.6.2018 uzatvorili zmluvu o úvere, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 40.000,- Sk (1.327,76 Eura), ktorý mal vrátiť o sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 14.600,- Sk (484,63 Eura) a celkovo zaplatiť sumu 54.600,- Eur v 3 mesačných splátkach po 18.200,- Sk (60,13 Eura) počnúc dňom 20.6.2006. Podľa výpisu z klientskej zóny žalovaného, tento na splatenie úveru podľa zmluvy č. XXXXXXX z 19.5.2006 uhradil sumu 3.188,02 Eur. Podľa žalobcom predloženého prehlásenia Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS zo dňa 12.4.2018, žalobca 5.4.2018 predložil označenému združeniu podklady ohľadom zmluvy o úvere č. XXXXXXX, po posúdení ktorých ho informovali o svojom názore, že zmluva je bezúročná a bez poplatková a obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Zároveň bol uvedeného dňa žalobca informovaný o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane veriteľa, t.j. spoločnosti PohotovostĚ, s.r.o. v sume 1.860,26 Eura a o práve súdnou cestou sa domáhať jeho vydania.

30. Po preskúmaní obsahu zmluvy o úvere uzavretej medzi stranami sporu súd konštatuje, že predložená zmluva z hľadiska jej esenciálnych náležitostí neobsahuje zákonom vyžadovaný údaj o ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, na

základe čoho je potrebné v zmysle vyššie označeného ustanovenia považovať úver za bezúročný a bez poplatkov.

31. Z uvedeného potom vyplýva, že žalovaný nemal nárok na zaplatenie úroku z úveru, ani akejkoľvek inej odplaty v podobe poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutého úveru. V konaní nebolo sporné, že žalobcovi bola vyplatená suma 40.000,- Sk, t.j. 1.327,76 Eur a žalovaný zaplatil na splatenie úveru sumu 3.188,02 Eur, teda zaplatil o 1.860,26 Eur viac ako bol povinný zaplatiť, čo napokon osvedčuje aj žalobcom predložený výpis z klientskej zóny k zmluve č. XXXXXXXX. Uvedenú skutkovú okolnosť žalovaný nijakým spôsobom nerozporoval. O túto sumu sa potom žalovaný bezdôvodne obohatil, nakoľko mu žalobca plnil bez právneho dôvodu, keďže pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru nemal žalovaný nárok na plnenie úroku a ani inej odplaty, a teda žalobca nebol povinný plniť žalovanému viac ako sumu ním vyčerpaného úveru. Z týchto dôvodov súd považoval žalobu v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia (zaplatenie sumy 1.860,26 Eur s príslušenstvom) za dôvodnú a žalobe vyhovel v celom rozsahu vrátane úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy bezdôvodného obohatenia odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby t.j. od 15.8.2018 do zaplatenia.

33. V danom prípade má však súd za to, že v konaní vedenom tunajším súdom pod sp. zn. 3C/174/2016 nie je uplatnený totožný právny nárok, ktorý je uplatňovaný žalobcom v tomto súdnom konaní, v ktorom si žalobca nárokuje vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého z nadplatku úhrad vykonaných žalobcom na splatenie úveru č. XXXXXXXX z 19.5.2006, t.j. nad sumu 1.327,76 Eur, pričom súd opätovne poukazuje na skutočnosť, že žalovaný v konaní nijakým spôsobom (a ani včas) relevantne nespochybnil, že by žalobca na splatenie úveru nezaplatil sumu 3.188,02 Eur. V konaní vedenom tunajším súdom pod sp. zn. 3C/174/2016 sa totiž žalovaný domáha zaplatenia sumy 1.059,46 Eur na úhradu podľa neho žalobcom nesplnenej zmluvnej povinnosti vyplývajúcej zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX z 19.5.2006 tvrdiac nesplatenie poskytnutého úveru a omeškanie so zaplatením pri úvere dohodnutých splátok. Inými slovami povedané, žalovaný od žalobcu požaduje splatenie tej časti úveru, ktorý možno zahrnúť priamo do sumy 1.327,76 Eur, o ktorej v tomto konaní žalobca tvrdí nielen to, že ide o sumu poskytnutého úveru, ale aj to, že túto sumu už zaplatil a to dokonca v takom rozsahu, že tým zároveň u žalobcu vzniklo bezdôvodné obohatenie. Ide tak o dva síce vzájomné, ale nepochybne odlišné nároky a nie jeden nárok. Podľa názoru súdu skutočnosť, že obidva samostatne prerokované nároky súvisia so zmluvou o úvere č. XXXXXXXX z 19.5.2006 ešte neznamená, že v oboch konaniach je uplatňovaný jeden totožný právny nárok (odlišný je hlavne právny dôvod uplatňovaných nárokov) a tak, že by v danom prípade existovala prekážka už skôr začatého súdneho konania, pre ktorú by bolo dôvodné v danom prípade konanie zastaviť. Keďže do dňa prerokovania veci súdom nedošlo k spojeniu oboch konaní a vo veci vedenej pod sp. zn. 3C/174/2016 už bol vydaný meritórny rozsudok, súd má za to, že neexistoval dôvod, ktorý by bránil v predloženej veci konať a rozhodnúť.

36. Vo vzťahu k žalobcom napadnutej zmluvnej podmienke uvedenej vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru v bode 13 v časti, podľa ktorej dve tretiny poplatku zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, súd konštatuje, táto je absolútne neplatná jednak v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor s dobrými mravmi a tiež z ďalšieho samostatného dôvodu. V súlade s ustanovením § 53 odsek 1 Občianskeho zákonníka súd túto podmienku považuje za neprijateľnú, nakoľko ide o ustanovenie spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ktoré spočíva v neprimerane vysokej výške poplatku pri jeho prepočte na obdobie 12-tich mesiacov, v dôsledku čoho úrok predstavuje výšku 48,6 % a poplatok výšku 97,3 %. Pre porovnanie súd uvádza, že banky dojednávajú obdobný poplatok za spracovanie zmluvy len vo výške 1 % alebo 2 % z výšky úveru. Zo zmluvy resp. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru zároveň nevyplýva, za čo spotrebiteľ tento poplatok platí. Takéto požadovanie úhrady administratívneho poplatku je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, keďže dodávateľ požaduje od spotrebiteľa splnenie finančného záväzku za plnenie, ktoré po materiálnej stránke nie je dodané a nie je v jeho záujme. Pri poplatkoch zo spotrebiteľského úveru je nevyhnutné, aby sa nimi plnilo skutočné plnenie spotrebiteľovi a v jeho záujme. Neobstojí ani prípadná námietka žalovaného vo vzťahu k odplate za poskytnutie úveru v tom smere, že nesie vyššie podnikateľské riziko a žalobca nepreukazoval, aká bola obvyklá odplata za úvery poskytované inými subjektmi poskytujúcimi financovanie z vlastných zdrojov, pretože ani za situácie, že žalovaný poskytuje úvery a znáša podnikateľské riziká, je dôvodné konštatovať, že toto riziko vyplýva priamo zo základných znakov podnikania a žalovaný nemôže očakávať ochranu svojich nárokov, ktoré sú zjavne v rozpore so zákonom. Z uvedených dôvodov preto súd dospel k jednoznačnému záveru o neprijateľnosti vo výroku špecifikovaného zmluvného dojednania v bode 13 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú dve tretiny zahŕňajúce náklady na vypracovanie, uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou.“ S poukazom na § 3 ods. 5 a § 4 ods. 2

písm. b) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa žalobca uviedol, že ako spotrebiteľ si uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie za porušenie jeho spotrebiteľských práv, ktoré bol nútený brániť v základnom konaní. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. V danom prípade zdôraznil, že žalovaný nielenže v zmluve o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 19.5.2006 používal neprijateľné zmluvné podmienky, ale tiež aj konal spôsobom, ktorý je možné považovať za nekalé obchodné praktiky a v rozpore s dobrými mravmi, v snahe obohatiť sa o sumu 1.860,26 Eur, čiže zo strany žalovaného sa jednalo o viacnásobné porušenie práva. Keďže je spotrebiteľom, ktorý úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde, bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, primerané finančné zadosťučinenie preto požaduje vo výške 2.160,26 Eur, pričom nárok ako ho požaduje, zohľadňuje skutočnosť, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil o sumu 1.860,26 Eur a za neprijateľnú zmluvnú podmienku požaduje 300,00 Eur. Čo sa týka otázky rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, tak táto otázka je definovaná rozsudkom v základnej veci, t.j. rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp.zn. 7Csp/55/2018, zo dňa 4.2.2019 a jeho odôvodnením, ktorý je hmotnoprávnou podmienkou nároku na primerané finančné zadosťučinenie a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať, ako záväznej. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva v základnej veci nie je možné v konaní o primerané finančné zadosťučinenia ani rozširovať, ani zužovať.

2. Žalovaný v podaní doručenom súdu dňa 27.07.2020 k žalobe uviedol, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „ZoS“) síce priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, avšak toto ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne. Pri rozhodovaní o tom, či sa prizná primerané finančné zadosťučinenie a v akej výške je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť toho ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia. Žalovaný má za to, že predmetné rozhodnutie súdu, ktoré uvádza žalobca majú dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie. Žalovaný považuje vzhľadom na okolnosti prejednávaneho prípadu prípadne priznanú náhradu finančného zadosťučinenia za neprimerane prísnu a založenú na svojoľnom a arbitrárnom výklade práva. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Porušenie práva by nebolo možné napraviť inak napríklad v tom prípade, ak by žalobcovo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo premlčané. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nie len jeho deklaráciu. Žalobca má za to, že opätovné sankcionovanie by bolo vzhľadom na prechádzajúce konanie neprimerane prísne. Žalovaný je ďalej toho názoru, že žalobcovi žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevznikla a preto jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Primerané finančné zadosťučinenie predstavuje peňažnú protihodnotu nemajetkovej ujmy, no nepredstavuje náhradu za uplatnené finančné plnenie alebo prípadnú náhradu škody. Priznanie žalobcovi požadovaných finančných prostriedkov by prichádzalo do úvahy v tých prípadoch, keď porušenie práva už nie je možné napraviť inak. Žalobca bol vo svojich konaniach úspešný, a preto už raz došlo k náprave porušeného práva. Žalovaný si na tomto mieste dovoľuje úctivo požiadať príslušný súd, aby pri posudzovaní žalobcom uplatneného práva posudzoval konkrétne okolnosti týkajúce sa vzťahu žalobcu a žalovaného a pri rozhodovaní vzal do úvahy aj konanie žalobcu, ktorý sa domáha vydania finančného zadosťučinenia napriek tomu, že sám konal v rámci kontraktčného postupu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásil, že súhlasí s obsahom zmluvy, bol oboznámený so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru; nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Žalobca svojim podpisom na zmluve ďalej prehlásil, že si zmluvu prečítal, že ju uzatvoril vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni, ani za nápadne nevýhodných podmienok. Žalobca mal možnosť si zmluvu pred jej podpisom prečítať. Žalovaný teda poskytol žalobcovi úver v dobrej viere, že sú mu známe zmluvné dojednania. Za spornú považuje žalovaný aj výšku požadovanej náhrady finančného zadosťučinenia. Žalobca nijako relevantne neodôvodnil výšku požadovaného finančného zadosťučinenia (odhadom určené), ktoré určite nie je primerané a čo teda

považuje za primeranosť. Všetky vyššie uvedené predpoklady priznania finančného zadosťučinenia musia byť naplnené kumulatívne, t.j. nepostačuje naplnenie len niektorých z nich, ale musia byť naplnené všetky súčasne. Vágnosť pojmu „primeranosť“ umožňuje subjektívny výklad a v praxi spôsobuje aplikačné problémy. V zákone nie je bližšie konkretizované podľa akých kritérií sa má posudzovať, či je priznanie finančného zadosťučinenia primerané. Účelom predmetného ustanovenia je často deklarovaná generálna prevencia, ponímaná najčastejšie ako prostriedok zamedzenia zneužívania silnejšieho postavenia dodávateľa v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia však nemá a nesmie slúžiť ako prostriedok ospravedlňujúci ľahostajnosť spotrebiteľa, ktorý vstupuje do právneho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby sa sám zaujímal o svoje povinnosti plynúce mu z existujúceho záväzkovo - právneho vzťahu. Dodávateľ spotrebiteľa (v danom prípade žalovaný žalobcu) nijakým spôsobom nenútil vstúpiť do záväzkovo - právneho vzťahu a vo väčšine prípadov mu umožní sa so zmluvnými dojednaniami oboznámiť. Skutočnosť, že spotrebiteľ (žalobca) neprejavuje absolútne žiaden záujem oboznámiť sa so zmluvnými ustanoveniami a pochopiť ich obsah nemôže byť automaticky na ujmu dodávateľa. Primerané finančné zadosťučinenie ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry nesleduje reparačnú funkciu, tak ako je to v prípade náhrady škody. Primerané finančné zadosťučinenie má nesporne sankčnú funkciu a jeho cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti (v zmysle generálnej prevencie). Sankčná funkcia primeraného finančného zadosťučinenia teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej funkcie, teda funkciu preventívnu. Nemožno však opomenúť, že práve inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. Preventívna funkcia primeraného finančného zadosťučinenia má pôsobiť naprieč existujúcich spotrebiteľských právnych vzťahov, t.j. má pôsobiť aj na dodávateľa, ale aj na spotrebiteľa. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému subjektu, t.j. aj subjektu správajúcemu sa ľahostajne v žiadnom prípade nemožno chápať ako pozitívne preventívne pôsobenie. Práve naopak, takýto postup v aplikačnej praxi súdov by mal za následok ľahostajnosť každého spotrebiteľa, ktorý dôverujúc bezhraničnej ochrane súdov, bude vstupovať do akéhokoľvek právneho vzťahu bez toho, aby sa spoliehal aj na vlastný úsudok. V prípade, ak bola spotrebiteľovi skutočne spôsobená ujma sa do popredia dostáva kompenzačná funkcia (restitutio in integrum), t. j. navrátenia do predošlého stavu. V danom prípade bolo žalobcovi priznané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, a teda nie je čo kompenzovať. Žalobca považuje finančné zadosťučinenie uplatnené žalobcom (vo výške 634,- Eur) za poskytujúce ochranu a ospravedlňujúce ľahostajnosť žalobcu. Takto priznané finančné zadosťučinenie nie je možné považovať za žiadnych okolností za primerané a spravodlivé, pretože ide len o niekoľkonásobné uplatnenie a priznanie sumy bezdôvodného obohatenia. Určenie konkrétnej výšky je síce vo výlučnej kompetencii všeobecných súdov, ktoré sú povinné individuálne posúdiť každý jednotlivý prípad s ohľadom na kritériá stanovené v zákone, avšak tieto sú povinné priznať výšku finančného zadosťučinenia aj riadne odôvodniť s poukazom na nemateriálnu ujmu, ktorá spotrebiteľovi vznikla. Vo vnútroštátnom prostredí môže byť teda vytvorený a aplikovaný vlastný model sankcionovania tak, aby bola možná náprava súladná s právnym poriadkom.

3. Žalobca v podaní doručenom súdu dňa 03.08.2020 k vyjadreniu žalovaného uviedol, že z ustanovenia § 3 ods. 5, veta tretia zákona č. 250/2007 Z.z. vyplýva, že súd prvej inštancie sa má zaoberať tým, či je splnená hmotnoprávna podmienka priznania nároku na primerané finančné zadosťučinenie, teda či bol spotrebiteľ v spotrebiteľskom spore úspešný a v súdnej veci to znamená, že súd prvej inštancie sa má zaoberať tým, či bol žalobca v súdnych konaniach, vedených na Okresnom súde Bardejov, sp.zn. 7Csp/55/2018 zo dňa 4.2.2019 (ďalej len Základné konanie) ako spotrebiteľ v zmysle zákona proti žalovanému úspešný a čím je tento jeho úspech vyjadrený z hľadiska jeho kvantity a kvality. To rozsudkom vydaným v základnom konaní a jeho odôvodnením je definované po stránke kvalitatívnej aj kvantitatívnej porušenie spotrebiteľského práva a súd konajúci o primeranom finančnom zadosťučinení nemôže dôjsť k iným záverom ohľadne rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, ako bol tento zistený v základnom konaní, teda nie je oprávneným revidovať právoplatný rozsudok vydaný v základnom konaní. Primerané finančné zadosťučinenie ako súčasť spotrebiteľského práva špeciálnym ustanovením a § 3 ods. 5 veta tretia zákona je potrebné vykladať podľa jeho znenia a nie podľa analógií, ktoré sú na mieste v právnej úprave iných inštitútov, ale nie sú obsiahnuté v slovách a texte § 3 ods. 5 veta tretia zákona v zmysle základných zásad CSP. Ďalej žalobca poukázal aj na vývoj právnej úpravy primeraného finančného zadosťučinenia (§ 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.) do 09.06.2013 a po

10.06.2013. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu zákona, či už v pôvodnom alebo terajšom znení žalobca uviedol, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritériá na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že platné znenie Zákona o ochrane spotrebiteľa ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené Zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, bolo hoci aj len spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Aj pri výklade § 3 ods. 5 Zákona v znení účinnom do 09.06.2013 treba zdôrazniť, že zákonodarca formuloval uvedené ustanovenie tak, že ak porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu bez toho, aby ujma nastala, alebo čo i len hrozila. Postačovala aj len spôsobilosť porušenia práva alebo povinnosti privodiť ujmu spotrebiteľovi a základ nároku na finančné zadosťučinenie bol daný (arg. „má právo“). Po 09.06.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej Zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi. Žiadne matematické, psychologické, sociálne, či zdravotné, ani iné úvahy, ktoré by dávali do pomeru, ktorý z účastníkov bol z komplexu vzájomných právnych vzťahov a z nich vyplývajúcich práv a povinností viac, alebo menej poškodený, vôbec do úvahy neprichádzajú, a to ani snahou o využitie inštitútu dobrých mravov. Pri inštitúte primeraného finančného zadosťučinenia ide o osobitnú právnu úpravu, ktorá nijako neobmedzuje obchodníka, aby svoje zákonné nároky mohol uplatniť voči spotrebiteľovi riadne a včas a ak tak nerobí, nedáva súdu kompetenciu poskytnúť obchodníkovi, ktorý svoje práva nevyužije ochranu, ako keby to bol on, kto je slabšou stranou a nepriznať spotrebiteľovi primerané finančné zadosťučinenie, alebo ho extrémne znižovať, ak všetky zákonné podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľ splnil, ako je tomu v súdnej veci, poukazujúc napr. na to, že ani spotrebiteľ nespĺnil všetky svoje povinnosti. Primerané finančné zadosťučinenie nadväzuje len na úspech spotrebiteľa v základnom konaní, nie aj na jeho hoci len čiastočný neúspech. Čiastočný úspech spotrebiteľa v základnom konaní je vo vzťahu na naň nadväzujúce konanie o primeranom finančnom zadosťučinení vždy 100 %-ným úspechom. Aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite a ak sa dopustí, tak nesie riziko neúspechu a sankcie vo forme primeraného finančného zadosťučinenia. Relatívna neurčitosť hypotézy zákona sa tak stáva v konkrétnej súdnej veci absolútnou, konkrétnou a určitou a to konkrétnym naplnením požiadavky zákona, ktorým je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, čo je konkretizované rozsudkom v základnom konaní, na ktoré konanie o primeranom finančnom zadosťučinení nadväzuje. Zo zákona nevyplýva, aby spotrebiteľ dokazoval akúsi intenzitu, trvanie a rozsah pôsobenia nepriaznivého následku spotrebiteľa, ako ho pociťoval a prežíval a podobne. Spotrebiteľ má teda podľa zákona tvrdiť a dokazovať len to, že na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi a nič iné. Zo zákona súčasne logicky vyplýva, že čo sa týka rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, tak táto otázka je v teraz súdnej veci definovaná rozsudkom vydaným v základnej veci, t. j. rozsudkom Okresného súdu Bardejov, sp. zn. 7Csp/55/2018, zo dňa 4.2.2019 a jeho odôvodnením, ktoré sú hmotnoprávnou podmienkou nároku na primerané finančné zadosťučinenie a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať ako záväznej. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva v základnej veci nie je možné v konaní o primeranom finančnom zadosťučinení ani rozširovať, ani zužovať a je určujúci aj pre úvahu súdu o výške primeraného finančného zadosťučinenia. Aj keby sa zistilo v konaní o primeranom finančnom zadosťučinení porušenie aj ďalšieho spotrebiteľského práva, aké zistil súd v základnom konaní, nemožno naň prihliadať, nakoľko nebude spĺňať požiadavku zákona na úspech na súde, ale na druhej strane, ak súd v základnom konaní zistil porušenie toho ktorého spotrebiteľského práva, nemôže súd konajúci o primeranom finančnom zadosťučinení dôjsť k záveru, že o porušenie spotrebiteľského práva nejde. Norma nikdy nevyžadovala ujmu, ale je pravdou, že do 09.06.2013 vyžadovala, aby konanie dodávateľa bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Teda ani žiadna ujma, ale ani žiadna priama hrozba ujmy, ale len možnosť privodiť ujmu. Od 10.06.2013 sa zrušila požiadavka ujmy aj čo i len možnosti privodenia ujmy. Stačí úspech spotrebiteľa, čo sa týka spotrebiteľského práva na súde. Táto história normy má svoj význam. Treba ju dodržiavať a nie je možné platnú právnu normu nahradiť dotvorením o pojmy,

ktoré norma neobsahuje a patria do iného právneho inštitútu. K významu ujmy, že nie je podmienkou základu nároku na posudzovanie primeraného finančného zadosťučinenia, poukázal napr. na uznesenie Krajského súdu Prešov, sp. zn. 7Co/78/2017, z 30.10.2017, z ktorého odôvodnenia 20. vyberá: „Ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. v znení skorších predpisov pre vznik tohto práva nevyžaduje, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.“ Zo skutočnosti, že výšku primeraného finančného zadosťučinenia určuje súd voľnou úvahou logicky vyplýva, že ani výšku primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľ nedokazuje. Voľná úvaha súdu však nemôže byť svojvoľnou a už vôbec nie jej paušalizáciou. Jediným objektívnym kritériom pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je výška škodlivého následku vyjadrená v peniazoch, ktorú dodávateľ spotrebiteľovi spôsobí, alebo mienil spôsobiť porušením spotrebiteľského práva a predovšetkým z tohto objektívneho kritéria by mal súd pri úvahe o výške primeraného finančného zadosťučinenia vychádzať. Prítom poukázal na trend v rozhodovacej praxi, keď prevažujú rozhodnutia, v ktorých súdy priznali primerané finančné zadosťučinenie práve vo výške v akej bola v súvislosti s obohatením sa dodávateľa, alebo v súvislosti so snahou dodávateľa bezdôvodne sa na úkor spotrebiteľov obohatiť, uplatnená. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia prechádza vývojom. Postupne bolo väčšinou rozhodovacou praxou ustálené, že podľa zákona je nerozhodné, či je spotrebiteľ v pozícii žalobcu alebo žalovaného, či sám svoje povinnosti voči dodávateľovi splnil alebo nie, že primerané finančné zadosťučinenie mu patrí za porušenie spotrebiteľského práva vo vzťahu ku každej spotrebiteľskej zmluve, uzatvorenej s tým istým dodávateľom a podobne, tak rovnako vývojom prechádza aj určovanie výšky primeraného finančného zadosťučinenia. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia, ako poukázal na rozhodnutia Krajského súdu Prešov vyššie, tak stále viac prevažuje prax priznávania primeraného finančného zadosťučinenia v takej výške, v akej sa dodávateľ chcel na úkor spotrebiteľa obohatiť. Postupom času, by vzhľadom na zatiaľ mizivé účinky ukladania primeraného finančného zadosťučinenia, logicky mal nasledovať trend nie znižovania výšky primeraného finančného zadosťučinenia, ale jeho zvyšovania a zo žiadnej právnej normy nevyplýva ani obmedzenie, že by sa tak nemohlo diať aj nad výšku súm, o ktoré sa dodávateľ obohatil, alebo chcel obohatiť. Mylné chápanie inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia môže mať základ v názore, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu. Chápal by, ak by sa tvrdilo, že nemá slúžiť na bezdôvodné obohatenie sa žalobcu, ale nie, že nemá slúžiť na obohatenie. Nakoľko inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nepozná žiadnu alternatívu k peňažnej forme primeraného finančného zadosťučinenia, tak z toho vyplýva, že úspešnou žalobou sa práve spotrebiteľ obohatiť musí. Nemožno však stotožňovať obohatenie s bezdôvodným obohatením. Každé získanie finančných prostriedkov je predsa obohatením sa subjektu, ktorý finančné prostriedky získal. Žalovaný ako keby stotožňoval legálne získanie finančných prostriedkov s nelegálnym bezdôvodným obohatením a každému, aj legitímnemu obohateniu sa pripisuje pejoratívny význam. Je predsa rozdiel, či sa obohatí dodávateľ na úkor spotrebiteľa porušením zákona a na základe rozsudku súdu musí toto bezdôvodné obohatenie vydať, alebo či sa na úkor dodávateľa „obohatí“ spotrebiteľ rozsudkom priznávajúcim primerané finančné zadosťučinenie, teda legálne a na základe zákona. Stručnejšie a všeobecnejšie povedané, ak z názoru žalovaného vyplýva, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemá slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, tak z § 3 ods. 5 veta tretia Zákona vyplýva presný opak. Ak inštitút primeraného finančného zadosťučinenia „očistíme“ od všetkých prívlastkov, tak svojou podstatou práveže nie je ničím iným, ako tým, že na jednej strane obohacuje spotrebiteľa na úkor dodávateľa o odmenu za úspech v spotrebiteľskom súdnom konaní a na druhej strane finančným sankcionovaním ako trestom postihuje dodávateľa za porušovanie spotrebiteľského práva. Zákon nepočíta s morálnou satisfakciou a s peňažným zadosťučinením len ako jej doplnkom, alebo alternatívou, ale počíta výlučne len s finančnou satisfakciou, v ktorej už logicky je obsiahnutá aj satisfakcia morálna. Pokiaľ sa žalovanému javí, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia by mal slúžiť na akýsi duplicitný postih dodávateľa a duplicitnú výhodu spotrebiteľa, tak kým príslušná právna norma platí, tak je to pravda. Je to logické, spravodlivé a morálne. Nevyhnutnou podmienkou priznania primeraného finančného zadosťučinenia je práve jeden postih dodávateľa a jedna výhoda spotrebiteľa vyjadrená úspechom spotrebiteľa a neúspechom dodávateľa v základnom konaní a v prípade priznania primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľovi, logicky musí ísť o druhú nevýhodu dodávateľa a druhú výhodu spotrebiteľa. Stačí, aby dodávateľ dodržiaval zákon a nemôže existovať ani jeden prvý postih v základnom konaní, ani druhý postih v konaní o primerané finančné zadosťučinenia.

4. Žalovaný v písomnom podaní doručenom súdu dňa 31.08.2020 k vyjadreniu žalobcu uviedol, že neuznáva žalobcom vznesený nárok na finančné zadosťučinenie ani čo do dôvodu, ani čo do

výšky. Žalovaný zdôraznil, že žalobca nijakým relevantným spôsobom neodôvodnil vznesený nárok na finančné zadosťučinenie. Má za to, že žalobcovi finančné zadosťučinenie neprislúcha, nakoľko neexistuje žiaden relevantný dôvod na jeho priznanie. Žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie finančného zadosťučinenia, žalobcovi nevznikla. Poukázal na skutočnosť, že ako môže byť poskytnutá dlžníkovi právna ochrana, keď sám je ten, kto ako prvý porušil svoje povinnosti, nakoľko si neplnil záväzky, ku ktorým pristúpil. Žalovaný poukázal na duplicitu požadovaných peňažných plnení zo strany žalobcu. Žalobca sa na jednej strane domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, a na strane druhej požaduje zároveň aj finančné zadosťučinenie. Takýto súhrn finančných nárokov vznesených voči žalobcovi považuje za šikanózne. Na záver žalovaný poukázal na skutočnosť, že žalobcovi nič nebránilo podať návrh na doplnenie žaloby o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia už v predošlom konaní Právny zástupca žalobcu tým, že podáva osobitne žalobu na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia nekoná v prospech klienta, ale vo svoj vlastný, čím sa snaží vyúčtovať si ďalšie trovy právneho zastúpenia, pričom takéto konanie právneho zástupcu nie je ojedinelé. Konanie žalobcu formou žaloby na priznanie finančného zadosťučinenia nie je adekvátne okolnostiam. Žalobca sa teda mohol brániť primerane aj iným spôsobom, než zľahčovaním svojho neobozretného a ľahostajného konania. Žalovaný má za to, že domáhanie žalobcu primeraného finančného zadosťučinenia, nezodpovedá požiadavke všeobecnej spravodlivosti, nebolo by vhodné ju priznať a nebola náležitým spôsobom odôvodnená.

5. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 01.12.2020, na ktoré riadne a včas predvolal právneho zástupcu žalobcu a právneho zástupcu žalovaného, pričom na pojednávanie sa dostavil právny zástupca žalobcu. Právny zástupca žalovaného sa na pojednávanie nedostavil. Podaním doručeným súdu dňa 24.11.2020 žalovaný ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní a súhlasil s uskutočnením pojednávania v jeho neprítomnosti. Keďže boli splnené procesné podmienky podľa § 180 C.s.p. na prejednanie veci v neprítomnosti právneho zástupcu žalovaného, súd vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti.

6. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že sú splnené všetky predpoklady na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Nad rámec žaloby uviedol, že napriek právoplatnému rozsudku v predchádzajúcej veci, žalovaný dobrovoľne neplnil rozsudkom priznané plnenie. Žalobca musel podať návrh na začatie exekúcie a až následne bola suma exekútorom vymožená. K dobrovoľnému plneniu zo strany žalovaného teda nedošlo.

7. Na pojednávaní súd vykonal dokazovanie oboznámením listín a to rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 7Csp/55/2018-88, rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 22Co/46/2019-126, ako aj ďalším spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

8. Rozsudkom Okresného súdu Bardejov č.k. 7Csp/55/2018-88 zo dňa 04.02.2019 vo veci žalobcu proti žalovanému o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie v sume 1.860,26 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.860,26 Eur od 15.08.2018 do zaplatenia (I. výrok), ďalej určil, že zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 19.5.2006, uzavretej medzi stranami sporu uvedená vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru v bode 13 v časti, podľa ktorej „dve tretiny poplatku zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou“ je neprijateľná (II. výrok). Zároveň žalobcovi vo vzťahu k žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (III. výrok). V odôvodnení rozsudku súd okrem iného uviedol nasledujúce:

„29. Zmluva o úvere č. XXXXXXXX z 19.5.2006 je spotrebiteľskou zmluvou, nakoľko žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa pri jej uzatváraní a konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobca je spotrebiteľom, keďže nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Je teda nesporné, že na uvedený spotrebiteľský úver sa vzťahuje zákon o spotrebiteľských úveroch.

30. Po preskúmaní obsahu zmluvy o úvere uzavretej medzi stranami sporu súd konštatuje, že predložená zmluva z hľadiska jej esenciálnych náležitostí neobsahuje zákonom vyžadovaný údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov podľa § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, na základe čoho je potrebné v zmysle vyššie označeného ustanovenia považovať úver za bezúročný a bez poplatkov.

31. Z uvedeného potom vyplýva, že žalovaný nemal nárok na zaplatenie úroku z úveru, ani akejkoľvek inej odplaty v podobe poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutého úveru. V konaní nebolo sporné, že

žalobcovi bola vyplatená suma 40.000,- Sk, t.j. 1.327,76 Eur a žalovaný zaplatil na splatenie úveru sumu 3.188,02 Eur, teda zaplatil o 1.860,26 Eur viac ako bol povinný zaplatiť, čo napokon osvedčuje aj žalobcom predložený výpis z klientskej zóny k zmluve č. XXXXXXXX. Uvedenú skutkovú okolnosť žalovaný nijakým spôsobom nerozporoval. O túto sumu sa potom žalovaný bezdôvodne obohatil, nakoľko mu žalobca plnil bez právneho dôvodu, keďže pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru nemal žalovaný nárok na plnenie úroku a ani inej odplaty, a teda žalobca nebol povinný plniť žalovanému viac ako sumu ním vyčerpaného úveru. Z týchto dôvodov súd považoval žalobu v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia (zaplatenie sumy 1860,26 Eur s príslušenstvom) za dôvodnú a žalobe vyhovel v celom rozsahu vrátane úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy bezdôvodného obohatenia odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby t.j. od 15.8.2018 do zaplatenia.

32. Žalovaný správne vo svojom vyjadrení k žalobe uvádza, že totožnosť sporu je daná dvoma kritériami, ktorými sú totožnosť predmetu sporu a totožnosť strán, pričom totožnosť strany sa neurčuje z hľadiska procesného postavenia. O tých istých účastníkov ide teda aj vtedy, ak v konaní vystupujú nositelia práv rovnakého právneho vzťahu v opačnom procesnom postavení a tiež vtedy, ak v neskoršom konaní vystupujú právni nástupcovia účastníkov z už skončeného konania (uznesenie NS SR, sp. zn. 5Cdo 282/2010). Totožnosť predmetu je daná v prípade, ak predmetom druhého, neskôr začatého sporu je ten istý nárok, ktorý je uplatnený už v spore prvom. Totožnosť nároku nemôže byť posudzovaná len podľa žalobného návrhu, ale musí byť posudzovaná tiež podľa jeho právneho dôvodu. Týmto dôvodom je právny pomer, o ktorý žalobca svoj nárok opiera a ktorý vychádza najavo zo súhrnu skutočností, ktoré žalobca tvrdí na odôvodnenie svojho návrhu. Totožnosť predmetu konania je totožnosť nároku uplatneného z rovnakého skutkového základu či skutkového deja. Totožnosť predmetu konania je daná vtedy, keď ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, na základe ktorých bol uplatnený (uznesenie NS SR, sp. zn. 5Cdo 280/2010). Ako správne uviedol vo svojom vyjadrení žalovaný, ak nie je splnený čo len jeden znak totožnosti veci (a predmetu konania), nemôže ísť o tú istú vec.

33. V danom prípade má však súd za to, že v konaní vedenom tunajším súdom pod sp. zn. 3C/174/2016 nie je uplatnený totožný právny nárok, ktorý je uplatňovaný žalobcom v tomto súdnom konaní, v ktorom si žalobca nárokuje vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého z nadplatku úhrad vykonaných žalobcom na splatenie úveru č. XXXXXXXX z 19.5.2006, t.j. nad sumu 1.327,76 Eur, pričom súd opätovne poukazuje na skutočnosť, že žalovaný v konaní nijakým spôsobom (a ani včas) relevantne nespochybnil, že by žalobca na splatenie úveru nezaplatil sumu 3.188,02 Eur. V konaní vedenom tunajším súdom pod sp. zn. 3C/174/2016 sa totiž žalovaný domáha zaplatenia sumy 1.059,46 Eur na úhradu podľa neho žalobcom nesplnenej zmluvnej povinnosti vyplývajúcej zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX z 19.5.2006 tvrdiac nesplatenie poskytnutého úveru a omeškanie so zaplatením pri úvere dohodnutých splátok. Inými slovami povedané, žalovaný od žalobcu požaduje splatenie tej časti úveru, ktorý možno zahrnúť priamo do sumy 1.327,76 Eur, o ktorej v tomto konaní žalobca tvrdí nielen to, že ide o sumu poskytnutého úveru, ale aj to, že túto sumu už zaplatil a to dokonca v takom rozsahu, že tým zároveň u žalobcu vzniklo bezdôvodné obohatenie. Ide tak o dva síce vzájomné, ale nepochybne odlišné nároky a nie jeden nárok. Podľa názoru súdu skutočnosť, že obidva samostatne prerokované nároky súvisia so zmluvou o úvere č. XXXXXXXX z 19.5.2006 ešte neznamená, že v oboch konaniach je uplatňovaný jeden totožný právny nárok (odlišný je hlavne právny dôvod uplatňovaných nárokov) a tak, že by v danom prípade existovala prekážka už skôr začatého súdneho konania, pre ktorú by bolo dôvodné v danom prípade konanie zastaviť. Keďže do dňa prerokovania veci súdom nedošlo k spojeniu oboch konaní a vo veci vedenej pod sp. zn. 3C/174/2016 už bol vydaný meritórny rozsudok, súd má za to, že neexistoval dôvod, ktorý by bránil v predloženej veci konať a rozhodnúť.

34. S ohľadom na uvedené súd žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 1.860,26 Eur spolu s úrokom z omeškania, ktoré si uplatnil v intenciách nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom do 31.1.2013, a to vo výške 5 % ročne zo sumy 1.860,26 Eur odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby, t.j. od 15.8.2018 do zaplatenia.

35. Pokiaľ ide o druhý z uplatnených nárokov, t.j. určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, procesnoprávna podmienka existencie osobitného právneho predpisu umožňujúceho určenie takejto právnej skutočnosti na základe návrhu žalobcu ako spotrebiteľa vyplýva priamo z ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s vyššie citovaným ustanovením § 298 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého ak súd na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ktorá bola dohodnutá v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

Žiada sa poznamenať, že týmto spôsobom sa naplňuje cieľ Smernice Rady č. 93/13/EHS zo 6.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

36. Vo vzťahu k žalobcom napadnutej zmluvnej podmienke uvedenej vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru v bode 13 v časti, podľa ktorej dve tretiny poplatku zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, súd konštatuje, táto je absolútne neplatná jednak v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor s dobrými mravmi a tiež z ďalšieho samostatného dôvodu. V súlade s ustanovením § 53 odsek 1 Občianskeho zákonníka súd túto podmienku považuje za neprijateľnú, nakoľko ide o ustanovenie spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ktoré spočíva v neprimerane vysokej výške poplatku pri jeho prepočte na obdobie 12-tich mesiacov, v dôsledku čoho úrok predstavuje výšku 48,6 % a poplatok výšku 97,3 %. Pre porovnanie súd uvádza, že banky dojednávajú obdobný poplatok za spracovanie zmluvy len vo výške 1 % alebo 2 % z výšky úveru. Zo zmluvy resp. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru zároveň nevyplýva, za čo spotrebiteľ tento poplatok platí. Takéto požadovanie úhrady administratívneho poplatku je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, keďže dodávateľ požaduje od spotrebiteľa splnenie finančného záväzku za plnenie, ktoré po materiálnej stránke nie je dodané a nie je v jeho záujme. Pri poplatkoch zo spotrebiteľského úveru je nevyhnutné, aby sa nimi plnilo skutočné plnenie spotrebiteľovi a v jeho záujme. Neobstojí ani prípadná námietka žalovaného vo vzťahu k odplate za poskytnutie úveru v tom smere, že nesie vyššie podnikateľské riziko a žalobca nepreukazoval, aká bola obvyklá odplata za úvery poskytované inými subjektmi poskytujúcimi financovanie z vlastných zdrojov, pretože ani za situácie, že žalovaný poskytuje úvery a znáša podnikateľské riziká, je dôvodné konštatovať, že toto riziko vyplýva priamo zo základných znakov podnikania a žalovaný nemôže očakávať ochranu svojich nárokov, ktoré sú zjavne v rozpore so zákonom. Z uvedených dôvodov preto súd dospel k jednoznačnému záveru o neprijateľnosti vo výroku špecifikovaného zmluvného dojednaní v bode 13 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú dve tretiny zahŕňajúce náklady na vypracovanie, uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou.“

9. Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 14.05.2019 č.k. 22Co/46/2019-126 na základe odvolania žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 7Csp/55/2018-88 zo dňa 04.02.2019 potvrdil napadnutý rozsudok (I. výrok) a nepriznal stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania (I. výrok). V odôvodnení rozsudku odvolací súd uviedol:

„12. Odvolací súd v súlade s názorom súdu prvej inštancie má za to, že zmluva o úvere uzatvorená medzi stranami sporu dňa 19.05.2006 je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle Občianskeho zákonníka (§ 52 a nasl. v spojení s § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb.), keďže ide o formulárovú zmluvu, kde žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobca je spotrebiteľ, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. V zmluve o úvere okrem údajov potrebných na identifikáciu žalobcu (meno a priezvisko, bydlisko, dátum narodenia, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu), iné údaje umožňujúce identifikovať žalobcu ako subjekt konajúci v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (obchodné meno, IČO, miesto podnikania, číslo živnostenského registra, iné oprávnenie ako živnostenský list) vôbec uvedené nie sú.

13. Odvolací súd nijako nepopiera argumenty, že zmluva bola uzavretá podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Predmetná vec sa však týka záväzkovo - právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.). Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu. Ide teda o typický občianskoprávny vzťah. Z obsahu spisu možno vyvodiť záver, že v prípade namietanej zmluvy ide o formulárovú zmluvu, ktorej obsah žalobca ovplyvniť nemohol. Za typovú zmluvu, ktorá sa používa vo viacerých prípadoch (štandardná, formulárová) treba považovať nielen všeobecné obchodné podmienky, ale aj predformulované znenia rôznych variant zmlúv, resp. zmluvných ustanovení. Za takejto situácie záver o spotrebiteľskom charaktere zmluvy o úvere má oporu vo vykonanom dokazovaní.

14. Odvolací súd konštatuje, že na predmetnú zmluvu sa zároveň vzťahuje zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ZoSÚ). Zmluvným dojednaním nie je možné vylúčiť pôsobnosť zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý je predpisom obsahujúcim kogentné ustanovenia a vzťahuje sa na všetky zmluvy spĺňajúce definíciu zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle tohto zákona. Výnimku netvorí ani zmluva uzavretá podľa Obchodného zákonníka. Zákon o spotrebiteľských úveroch má vo vzťahu k Obchodnému zákonníku povahu lex specialis, a preto má prednosť pred aplikáciou ustanovení Obchodného zákonníka.

15. Súčasťou zmluvy o úvere boli bez akýchkoľvek pochybností Všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ktoré žalobca ovplyvniť nemohol, nakoľko boli pripravené už vopred, a to pre väčší počet spotrebiteľov. Žalovaný má v predmete svojej podnikateľskej činnosti poskytovanie úverov a v priebehu konania nebolo žalovaným tvrdené, a ani preukázané, aby úver poskytoval žalobcovi za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. Veriteľom v zmysle § 3 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom ku dňu 19.05.2006 je fyzická alebo právnická osoba poskytujúca spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania a spotrebiteľom podľa § 3 ods. 2 tohto právneho predpisu je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

16. Zmyslom zákonnej úpravy o spotrebiteľských úveroch je ochrana záujmov spotrebiteľa. Účelom uvádzania zákonom stanovených náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere je zabezpečiť spotrebiteľovi dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú.

17. V zmluve o úvere chýba akýkoľvek údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov. Tento údaj predstavuje jednu z náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) ZoSÚ. S neuvedením ročnej percentuálnej miery nákladov sa nespája neplatnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Citovaný zákon však v § 4 ods. 2 písm. g) poskytuje spotrebiteľovi zvýšenú ochranu, a to v tom, že v prípade, ak nie je ročná percentuálna miera nákladov uvedená v zmluve, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pri takejto právnej úprave, ak zmluva o úvere zo dňa 19.05.2006 údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov neobsahovala, žalovanému nemohol vzniknúť zákonný nárok na zaplatenie dohodnutých poplatkov. Správne preto postupoval súd prvej inštancie, keď žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia spolu s úrokom z omeškania vyhovel.

18. Správny bol aj záver súdu prvej inštancie o určení zmluvnej podmienky v zmluve o úvere, uvedenej vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru v bode 13 v časti, podľa ktorej „dve tretiny poplatku zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou“. Je potrebné dodať, že už v iných súdnych konaniach bola podmienka s rovnakým významom určená za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Stalo sa tak napríklad rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 11C/42/2012- 46 zo dňa 13.09.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/219/2013- 91 zo dňa 21.08.2014, rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 29C/351/2015-72 zo dňa 16.09.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/222/2016 zo dňa 24.04.2017, či rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp. zn. 5C/265/2014-51 zo dňa 14.04.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8Co/172,173/2016 zo dňa 26.09.2017. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na ustanovenie § 53a odsek 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa.

19. Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

20. Pokiaľ ide o odvolacie námietky žalovaného týkajúce sa jeho námietky existencie prekážky rozhodnutej veci v podobe vydaného rozhodcovského rozsudku, odvolací súd uvádza, že sú zmätočné, nakoľko v konaní pred súdom prvej inštancie žalovaný netvrdil uvedenú skutočnosť, a ani súd prvej inštancie sa ňou nezaoberal. Odvolací súd poukazuje na to, že novoty v odvolacom konaní nie sú prípustné v zmysle § 366 CSP. Koncepcia odvolacieho konania v civilnom spore vychádza z tzv. neúplného apelačného systému. Neúplnosť apelácie znamená, že je právo odvolateľa použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila, konanie pred súdom prvej inštancie je obmedzené. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov je takto prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok. V danom prípade odvolací súd má za to, že ani jeden z dôvodov, kedy možno použiť nové skutočnosti v odvolacom konaní nie je v tomto prípade splnený, a ani sám odvolateľ nejaký netvrdil.

21. Vecne správne výroku o bezdôvodnom obohatení a určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky zodpovedá vecne správny výrok o nároku na náhradu trov konania. Žalobca bol v konaní plne úspešný,

preto mu v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP patrí nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. 22. S prihladením na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok vo všetkých jeho výrokoch ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 CSP)“.

10. Rozsudok Okresného súdu Bardejov č.k. 7Csp/55/2018-88 zo dňa 04.02.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 22Co/46/2019-126 zo dňa 14.05.2019 nadobudli právoplatnosť dňom 01.07.2019.

11. Podľa § 1 ods. 1, 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len „združenie“) a označovanie výrobkov cenami. Tento zákon sa vzťahuje na predaj výrobkov a poskytovanie služieb, ak k plneniu dochádza na území Slovenskej republiky alebo ak plnenie súvisí s podnikaním na území Slovenskej republiky.

12. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

13. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu vyplývajúci z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

14. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.

15. Z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že žalobca úspešne uplatnil porušenie svojich práv ustanovených osobitným predpisom v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov sp.zn. 7Csp/55/2018-88. V predmetnom konaní sa žalobca od žalovaného domohol vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1.860,26 Eur na skutkovom a právnom základe, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi stranami sporu neobsahovala obligatórne náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. a), g) zákona č. 258/2001 Z.z. Uvedená vada zmluvy o spotrebiteľskom úvere spôsobila, že predmetný úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z.). Zároveň sa žalobca v predmetnom konaní domohol určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky ohľadne dojednaní o administratívnom poplatku podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Závery tunajšieho súdu obsiahnuté v rozsudku č.k. 7Csp/55/2018-88 zo dňa 04.02.2019 boli na základe odvolania podaného žalovaným potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 22Co/46/2019-126 zo dňa 14.05.2019. Žalobca teda relevantným spôsobom preukázal porušenie zákonnej povinnosti žalovaného poskytnúť spotrebiteľský úver v súlade s právnymi predpismi, predovšetkým v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a bez neprijateľných a teda neplatných zmluvných podmienok a od spotrebiteľa nevyžadovať tú

časť plnenia, na ktoré pre neplatnosť konkrétnych zmluvných podmienok nemá nárok. Žaloba je preto čo do základu nároku žalobcu dôvodná.

16. Keďže výška primeraného finančného zadosťučinenia nie je predmetom žiadnej právnej úpravy, súd v rámci voľnej úvahy vyhodnocuje primeranosť s ohľadom na konkrétne okolnosti veci. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Z hypotézy právnej normy v časti, na základe ktorej možno priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom (zákonom č. 250/2007 Z. z.) a osobitnými predpismi zodpovedá, jednoznačne vyplýva podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva, alebo povinnosti ustanoveného zákonom č. 250/2007 Z. z., alebo osobitnými predpismi spotrebiteľom. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká konkrétna majetková ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

17. Vyhodnotiac všetky okolnosti prípadu súd považoval za primerané finančné zadosťučinenie vo výške 700,00 Eur v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., a to za bezdôvodné obohatenie vo výške 500,00 Eur a za neprijateľnú zmluvnú podmienku vo výške 200,00 Eur. Súd bral do úvahy tú skutočnosť, že žalovaný ako dodávateľ pripravil zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá nemala všetky náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a zároveň obsahovala neprijateľnú podmienku ohľadne administratívneho poplatku a to napriek predchádzajúcim rozhodnutiam súdov Slovenskej republiky, ktoré vyhlasovali túto zmluvnú podmienku za neprijateľnú. Žalovaný vo vzťahu k žalobcovi požadoval zaplatenie aj tej časti nároku, ktorý vyplýval z neprijateľnej zmluvnej podmienky a tento sa až následne súdnou cestou domohol vrátenia tejto časti titulom bezdôvodného obohatenia. Súd zohľadnil aj skutočnosť prezentovanú právnym zástupcom žalobcu na pojednávaní, že žalovaný po právoplatnosti rozsudku tunajšieho súdu sp.zn. 7Csp/55/2018 nepristúpil k dobrovoľnému vydaniu bezdôvodného obohatenia, čo prinútilo žalobcu podať návrh na začatie exekúcie a žalovaný plnil až v rámci exekučného konania. Preto pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ako nemajetkovej ujmy súd považoval za dôvodné zohľadňovať satisfakčnú, ale hlavne tiež sankčnú funkciu primeraného finančného zadosťučinenia, ktorej podstatou je odradiť dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči spotrebiteľovi. Súd je tak toho názoru, že celková suma 700,00 Eur ako finančné zadosťučinenie (t.j. 200,00 Eur za neprijateľnú zmluvnú podmienku a 500,00 Eur za bezdôvodné obohatenie), je primeraná pre dovŕšenie satisfakcie porušených práv žalobcu ako spotrebiteľa a súčasne popri judikovanej povinnosti na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcovi žalovaného sankcionuje tak, že svojím účinkom prispieva k upusteniu od uplatňovania obdobných nekalých praktík voči iným spotrebiteľom. Vzhľadom na konkrétne okolnosti súdnej veci tak priznaná suma 700,00 Eur, zodpovedá zákonom akcentovanej ochrane spotrebiteľa a má aj dostatočnú sankčnú funkciu, aby žalovaný od obdobného konania v budúcnosti upustil. Súd nemohol pri rozhodovaní zohľadniť námietku žalovaného o ľahostajnom postupe žalobcu v rámci kontraktačného postupu. Právoplatným rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp.zn. 7Csp/55/2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn. 22Co/46/2019 bol žalovaný označený za účastníka zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý nepostupoval s odbornou starostlivosťou a predstrel žalobcovi formulovanú zmluvu, ktorú vopred sám pripravil. Žalovaný ako subjekt podnikajúci v oblasti poskytovania úverov má poznať zákonnú právnu úpravu poskytovania úverov, vrátane všetkých náležitostí, ktoré zákon stanovuje, pričom ním vopred pripravená formulovaná zmluva neobsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti, čo žalobca ako spotrebiteľ ovplyvniť nemohol a zároveň žalovaným pripravená zmluva obsahovala neprijateľnú zmluvnú podmienku. Vzhľadom k uvedenému súd prvým výrokom rozsudku uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 700,00 Eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia a v prevyšujúcej časti o zaplatenie 1.460,26 Eur žalobu II. výrokom ako nedôvodnú zamietol.

18. Záverom súd uvádza, že už podľa konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne).

19. Podľa § 262 ods.1 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

20. Podľa § 255 ods.1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

21. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobca bol v konaní čo do základu nároku úspešný v plnom rozsahu, pričom výška priznaného finančného zadostučinenia závisela od úvahy súdu, preto súd priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania súd rozhodne po právoplatnosti rozsudku uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, na Okresný súd Bardejov, v 3 písomných vyhotoveniach (§ 362 ods.1 C.s.p.).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Podľa ust. § 365 ods.1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods.2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods.3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. - o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).